

Sygn. akt V ACa 29/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Misina

Sędziowie: SA Irena Piotrowska (spr.)

SA Grzegorz Stojek

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2020 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. V.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt II C 482/17

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach na rzecz adwokata G. F. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych w tym podatek od towarów i usług z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Irena Piotrowska	SSA Grzegorz Misina	SSA Grzegorz Stojek
----------------------	---------------------	---------------------

Sygn. akt V ACa 29/20

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania powód M. V. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w (...) kwoty 80.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku z warunkami odbywania kary pozbawienia wolności, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił powództwo i orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną.

Powód odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w (...) na oddziale terapeutycznym. W 2009 r. sporządzono dla M. V. Indywidualny Plan Terapeutyczny tak, jak dla wszystkich skazanych przebywających na oddziale terapeutycznym. W oddziałach tych prowadzi się terapie polegające na uczestnictwie w zajęciach grupowych oraz indywidualnych. Psychoterapie są prowadzone na oddziale terapeutycznym jedynie dla osób uzależnionych. Powód nie został zakwalifikowany do udziału w psychoterapii.

Podano, że M. V. jest osobą upośledzoną w stopniu lekkim, z zaburzeniami osobowości dysocjalnej oraz zaburzeniami emocjonalnymi i zachowania. Jest uzależniony od alkoholu. Nie stwierdzono u niego zaburzeń psychotycznych. W Indywidualnym Programie Terapeutycznym zalecono stosowanie wobec powoda terapii zajęciowej, indywidualnych rozmów z wychowawcą i psychologiem, trening relaksacyjny, zajęcia rekreacyjne, odpowiedni dobór celi, kontrolowanie relacji z otoczeniem, zachęcanie do analizy własnego zachowania, wyraźne precyzowanie oczekiwań wobec niego, profilaktykę uzależnień, jak również korzystanie z fachowo dobranej literatury. Wobec powoda nie zalecono stosowania psychoterapii poznawczo – behawioralnej oraz psychoanalizy. Ustalono, że na oddziale terapeutycznym, gdzie przebywa powód, nie prowadzi się psychoterapii poznawczo – behawioralnej, ani innych form psychoterapii.

Wskazano, że powód uczestniczył w zajęciach grupowych z medytacji, bajko-terapii, agro-terapii. Brał udział także w zajęciach z tematyki uzależnień, komunikacji, respektowania granic w kontaktach interpersonalnych. W trakcie zajęć był niezaangażowany. Pod koniec 2015 r. został wykluczony z zajęć grupowych wobec agresywnego zachowania w stosunku do pozostałych współosadzonych oraz zaburzania przebiegu warsztatów.

Podniesiono, że powód miał zapewniony dostęp do terapii indywidualnych. W 2017 r. odbył indywidualne rozmowy z psychologiem kolejno: 5 stycznia, 7 lutego, 31 marca, 11 kwietnia, 19 i 24 maja, 13, 14, 17, 20 i 24 lipca, 1 sierpnia, 13 września, 12 i 25 października, 9 i 20 listopada oraz 27 i 29 grudnia. W trakcie tych rozmów przejawiał postawę opozycyjną, był konfliktowy i roszczeniowy. Obligowany do poprawnego funkcjonowania i refleksji nad własnym zachowaniem reagował wzburzeniem i niezadowolaniem. Był niepodatny na oddziaływania o charakterze psychokorekcyjnym. Wielokrotnie w ciągu dnia wchodził bez zgłoszenia do gabinetów wychowawców i psychologów żądając natychmiastowych rozmów na tematy niezwiązane z oddziaływaniami terapeutycznymi. Przejawiał głęboki opór wobec psychologów, podważając ich kompetencje zawodowe i kwestionując potrzebę rozmów z nimi.

Ustalono, że w dniu 7 września 2017 r. powód uderzył osadzonego D. L. pięścią w szyję, za co nałożono na niego karę dyscyplinarną w postaci umieszczenia w celi izolacyjnej na 28 dni zawieszoną na okres 3 miesięcy. W związku z późniejszym wymierzeniem wobec powoda kary nagany, kara umieszczenia w celi izolacyjnej została odwieszona. Co więcej, powód uprzednio, a to w okresie od 7 sierpnia do 4 września 2017 r. odbywał inną karę dyscyplinarną - umieszczenie w celi izolacyjnej monitorowanej. Kara ta została nałożona za liczne i poważne przekroczenia porządkowe takie jak między innymi: zakłócanie pracy funkcjonariuszy poprzez wchodzenie bez zapowiedzi do gabinetu psychologa czy samowolne oddalenie się z miejsca terapii zajęciowej.

Wskazano, że dniami: 14 sierpnia i 20 sierpnia 2018 r. powód składał skargi do Dyrektora Zakładu Karnego dotyczące niewłaściwego postępowania funkcjonariusza – psychologa działu terapeutycznego. Skargi te zostały uznane za bezzasadne.

Oceniając całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy odmówił wiarygodności dowodowi z przesłuchania powoda. Zeznania te uznano za sprzeczne ze spójnymi oraz wzajemnie się uzupełniającymi zeznaniami świadków J. J. oraz J. R.. Podniesiono, że zeznania tych świadków dodatkowo znajdowały swoje potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji w postaci akt osobowych powoda. Uznano, że powód dąży do

ukazania stosowanych wobec niego oddziaływań terapeutycznych w sposób odmienny, aniżeli to rzeczywiście miało to miejsce i przedstawienia siebie w korzystnym świetle, pozostając przy tym całkowicie bezkrytycznym wobec swojego nagannego zachowania. Przyjęto, że powód miał możliwość uczestnictwa w terapiach indywidualnych i grupowych, które są dostępne na oddziale terapeutycznym, i które były dostosowane do jego potrzeb. Podano, że powód z własnej woli nie realizował zaproponowanej mu formy pomocy, przejawiał postawę opozycyjną i roszczeniową, kwestionując równocześnie kompetencje zawodowe psychologów. Podkreślono, że powód błędnie utożsamia uczestnictwo w terapii indywidualnej i grupowej z nieograniczonym dostępem do psychologa, który w jego odczuciu powinien spełniać wszystkie jego oczekiwania, w tym co do form oddziaływań terapeutycznych, w zupełnym oderwaniu od rzeczywistych potrzeb.

W ocenie Sądu pierwszej instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczono, że powód miał zapewnioną terapię indywidualną i grupową, która jest dostępna na oddziale terapeutycznym i która jest dostosowana do jego bieżących potrzeb. Miał możliwość uczestnictwa w zajęciach z bajko-terapii, medytacji, agro-terapii czy tematyki uzależnień oraz miał dostęp do indywidualnych rozmów z psychologiem. Podano, że powód mógł korzystać z dostępnych form oddziaływania terapeutycznego, jednakże wyłącznie z własnej woli, nie korzystał z nich efektywnie i nie wypracował trwałej zmiany w strukturze swojej osobowości. Podkreślono, że prezentowana przez powoda opozycyjna i roszczeniowa postawa uniemożliwiała mu wgląd w mechanizmy własnego zachowania, ich korektę oraz dostosowanie do powszechnie przyjętych form. Wskazano, że terapia z natury rzeczy jest dobrowolna i to od postawy powoda zależy, czy będzie wyciągał z niej jakieś wnioski, analizował swoje zachowanie i dążył do jego zmiany. Przyjęto, że skoro powód kwestionował samą potrzebę uczestnictwa w spotkaniach z psychologiem, jak również jego kompetencje i pozostawał przy tym całkowicie bezkrytyczny wobec swojego zachowania, to nie można oczekiwać, iż zaproponowana mu forma terapii przyniesie wymierne rezultaty. Uznano, że powód miał obiektywną możliwość uczestnictwa w różnych oddziaływaniach terapeutycznych, jednakże świadomie z nich nie skorzystał.

Odnosząc się do twierdzeń powoda, który wywodzi swoje roszczenie z odmowy udostępnienia mu uczestnictwa w psychoterapii behawioralno – poznawczej oraz psychoterapii, jak również odmowy dostępu do psychologa w dniu 7 bądź 8 września 2017 r. podano, że na oddziale na którym umieszczony jest powód w ogóle nie przeprowadza się psychoterapii poznawczo – behawioralnej oraz psychoterapii. Zaznaczono, że w dniu 7 września 2017 r. powód bez powodu uderzył współwięźnia pięścią w szyję, za co został ukarany karą dyscyplinarną w postaci umieszczenia w celi izolacyjnej na 28 dni, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres 3 miesięcy. Wskazano, że powód mając obiektywną możliwość kontaktu z psychologiem oraz udziału w terapiach z uwagi na swoje agresywne zachowanie, z własnej woli, nie mógł z nich skorzystać w dniu 7 września 2017 r. Nie dopatrzone się żadnych nieprawidłowości w zachowaniu funkcjonariuszy Zakładu Karnego i bezprawnego ingerowania w prawo powoda do ochrony zdrowia psychicznego. Przyjęto, że gdyby powód chciał wypracować trwałą zmianę w swoim zachowaniu i krytycznie podchodził do swojej postawy, to skorzystałby z dostępnych na oddziale terapii. Nie odmawiałby współpracy w każdym przypadku, gdy zaproponowana forma oddziaływania nie spełnia jego oczekiwań.

Co do zgodności z prawem warunków osadzenia wskazano, że nadzór nad legalnością i prawidłowością wykonywania kary pozbawiania wolności a także zastosowania kar porządkowych i środków przymusu sprawuje sędzia penitencjarny. Podano, że w niniejszym postępowaniu nie można badać zasadność skierowania powoda na oddział terapeutyczny, który determinuje formy przeprowadzanych wobec niego oddziaływań terapeutycznych. Ustalono w toku postępowania, że psychoterapia jest prowadzona jedynie na oddziale terapeutycznym dla osób uzależnionych, do którego powód nie został przypisany. Zaznaczono, że procedura oraz przesłanki skierowania powoda na określony typ oddziału podlegają odrębnej ocenie przez sędziego penitencjarnego w sposób przewidziany przepisami kodeksu karnego wykonawczego.

Ponadto wskazano, że powód inicjował wiele postępowań skargowych jednak przeprowadzone w tych sprawach przez stosowne organy postępowania wyjaśniające i zgromadzone w trakcie tych czynności materiał dowodowy nie potwierdził podnoszonych przez powoda zarzutów.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia powołano art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. oraz zgodnie z treścią § 2 i 4 ust. 3 w zw. z § 14 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając go w części tj. co do pkt 1 i 2 wyroku i podniósł następujące zarzuty:

1. naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji wyciągnięcie wadliwych wniosków dotyczących okoliczności, że nie zostały naruszone dobra osobiste powoda poprzez pozbawienia go możliwości leczenia w postaci psychoterapii poznawczo-behavioralnej jak i zajęciach indywidualnych oraz grupowych,
2. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, co miało wpływ na wynik sprawy a w szczególności istnienia przesłanek do stosowania wobec powoda psychoterapii poznawczo-behavioralnej, nie przedstawianie powodowi żadnych zadań do realizacji pomimo odbywania kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym,
3. niezasadne oddalenie wniosków dowodowych z przesłuchania świadków T. R., W. K., M. B. a także z opinii biegłego psychiatry a przez to niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy co miało wpływ na wynik postępowania,
4. nieuzasadnione odmówienie wiary zeznaniom powoda,
5. naruszenie art. 102 k.p.c. przez obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego pomimo, że w sprawie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek uzasadniający odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej;

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, wg norm prawem przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Z dalece idącej ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia apelacji wniósł o nieobciążanie powoda kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego na zasadzie art. 102 k.p.c.

Ponadto wniesiono o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. F. kosztów pomocy prawnej nieuiszczonej w całości jak i w części udzielonej powodowi z urzędu wg norm prawem przewidzianych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i dlatego nie mogła odnieść skutku.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przypomnieć wypada, że zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967/5-6/21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

zaś wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Ramy swobodnej oceny dowodów, jak wskazuje się w judykaturze, muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Nadto wskazać należy, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia wyżej wymienionego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sąd w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może, więc polegać li tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest przy tym posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi i wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wyrok sprawy. Samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające. W apelacji pozwany nie wskazał konkretnych nieprawidłowości w ocenie materiału dowodowego, które mogłyby skutkować ostatecznie błędnym rozstrzygnięciem. Wbrew zarzutom zawartym w apelacji, ustalenia Sądu pierwszej instancji znajdowały uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany prawidłowej ocenie, mieszczącej się w granicach wyznaczonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił przeprowadzone w sprawie dowody i na ich podstawie wyciągnął trafne wnioski. Odmienne niż podnosi strona skarżąca Sąd Okręgowy rozważył każdy zarzut kierowany przez powoda pod adresem działań pozwanego i skonfrontował ze źródłami dowodowymi, doświadczeniem życiowym i pozostałymi kryteriami oceny. Twierdzenie apelującego o pozbawieniu go możliwości leczenia w postaci psychoterapii poznawczo-behavioralnej jak i w zajęciach indywidualnych oraz grupowych nie są zasadne i stanowią jedynie gołosłowna polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Jak wynika z tych ustaleń powód miał zapewnioną terapię indywidualną i grupową, która jest dostępna na oddziale terapeutycznym i która jest dostosowana do jego bieżących potrzeb. Miał możliwość uczestnictwa w zajęciach z bajko-terapii, medytacji, agro-terapii czy tematyki uzależnień oraz miał dostęp do indywidualnych rozmów z psychologiem. W Indywidualnym Programie Terapeutycznym zalecono stosowanie wobec powoda terapii zajęciowej, indywidualnych rozmów z wychowawcą i psychologiem, trening relaksacyjny, zajęcia rekreacyjne, odpowiedni dobór celów, kontrolowanie relacji z otoczeniem, zachęcanie do analizy własnego zachowania, wyraźne precyzowanie oczekiwań wobec niego, profilaktykę uzależnień, jak również korzystanie z fachowo dobranej literatury. Wobec powoda nie zalecono stosowania psychoterapii poznawczo – behavioralnej oraz psychoanalizy. Zasadnie wskazano, że w niniejszym postępowaniu nie można badać zasadność skierowania powoda na oddział terapeutyczny, który determinuje formy przeprowadzanych wobec niego oddziaływań terapeutycznych. Procedura oraz przesłanki skierowania powoda na określony typ oddziału podlegają odrębnej ocenie przez sędziego penitencjarnego w sposób przewidziany przepisami kodeksu karnego wykonawczego.

Zarzuty kwestionujące oddalenie wniosków dowodowych z przesłuchania świadków T. R., W. K. i M. B. a także z opinii biegłego psychiatry oraz nieuzasadnionego, w ocenie strony skarżącej, odmówienia wiary zeznaniom powoda – nie zasługują na uwzględnienie. Jak trafnie przyjął Sąd pierwszej instancji okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione i dla rozstrzygnięcia sprawy nie zachodziła potrzeba prowadzenia dalszego postępowania dowodowego (art. 217 § 3 k.p.c.). Zaznaczyć wypada, że apelujący nie wskazuje na naruszenie żadnego przepisu prawa materialnego. Z tego względu zasadnie zważa strona pozwana, że zarzuty dotyczące się naruszenia prawa procesowego stanowią jedynie wyraz niezadowolenia powoda z rezultatu procesu poznawczego Sądu meriti opartego o przeprowadzone postępowanie. Tym samym niezakwestionowanie przez apelującego zastosowania przez Sąd Okręgowy prawa

materialnego wyklucza wyprowadzenie wpływu rzekomych naruszeń prawa procesowego na materialnoprawną prawidłowość wyroku.

Zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. przez obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego- nie jest zasadny

Artykuł 102 k.p.c. urzeczywistnia zasadę słuszności i jako wyjątkowy – stanowiący wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu – nie podlega wykładni rozszerzającej. Nie konkretyzuje on pojęcia „wypadki szczególnie uzasadnione”, toteż ich kwalifikacja należy do sądu. Ocena sądu jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym, ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem, poczuciem sprawiedliwości oraz analizą okoliczności rozpoznawanej sprawy (por. postanowienie SN z dnia 2 czerwca 2010 r., I PZ 2/10, OSNP 2011, nr 23–24, poz. 297; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012, nr 7–8, poz. 98 z glosą M. Rzewuskiego, Glosa 2013, nr 1, s. 77 i postanowienie SN z dnia 15 lutego 2012 r., I CZ 165/11, IC 2013, nr 3, s. 50). Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i będące „na zewnątrz” procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.(por. Jacek Gudowski komentarz do art. 102 k.p.c. LEX.) Sąd Okręgowy dokonując oceny w zakresie istnienia przesłanek z art. 102 k.p.c. stwierdził, że powód inicjując postępowanie cywilne winien był liczyć się z konsekwencjami związanymi z możliwością przegrania sprawy i tym samym koniecznością zwrotu kosztów procesu dla strony przeciwnej .Trafnie uznano, że w sprawie nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek uzasadniający odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej. Zastosowana stawka wynagrodzenia przewidziana w § 8 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku poz. 1800 ze zm.) w kwocie 240 zł jest stawką bardzo względną dla osadzonych i brak jest jakiegokolwiek rzeczowego uzasadnienia dla zdjęcia z przegrywającego powoda obowiązku poniesienia kosztów wywołanych jego pozwem w tejże niewygórowanej kwocie.

Mając to wszystko na uwadze zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach musiał się ostać bowiem apelacja powoda jako pozbawiona uzasadnionych przyczyn podlegała oddaleniu.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak na wstępie.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono stosownie do brzmienia art. 98 k.p.c. - zgodnie z zasadą finansowej odpowiedzialności stron za wynik procesu. Stwierdzono, że w sprawie nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek uzasadniający odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej. Wysokość stawki wynagrodzenia określono na podstawie w § 8 ust. 1 pkt 26 w związku z § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku poz. 1800 ze zm.).

SSA Irena Piotrowska SSA Grzegorz Stojek SSA Grzegorz Misina